

"OPĚT" MIMOŘÁDNÝ LIST

FARNÍHO SBORU ČESKOBRASTRSKÉ CÍRKVE EVANGELICKÉ V NOSISLAVI

26. ledna 2021 od 18.30 staršovstvo přes ZOOM

27. ledna v 17.00 příprava ke confirmaci přes ZOOM

28. ledna od 18.00 biblická půlhodina on-line (minulá setkání jsou na YouTube)

28. ledna od 18.00 setkání mládeže

31. ledna od 9.00 bohoslužby v Husově domě, které vede sestra farářka Erika Petříčková (je možné s rouškou přijít do 10% kapacity...)

Zájemce o potvrzení o darech, kteří je chtějí připojit ke svému daňovému přiznání, prosíme, aby poslali zprávu na emailovou adresu cce.nosislav@gmail.com. Jiří Květon jim je rád pošle elektronicky. Kdo by je chtěl dostat v papírové formě, ať zavolá na 739 244 877 a domluví se, kdy se pro něj může zastavit.

Děkujeme velmi za Vaše dary a příspěvky do sbírek.

Doba je náročná. Modleme se za ty, kdo padají únavou, za smutné, zoufalé, za ty, kteří přicházejí nebo přišli o zdroje obživy. I za to, abychom se zase modli potkat ve společenství kolem Písma a stolu Páně.

V příštím týdnu oslaví 95. narozeniny bratr Blahoslav Dobrovolný. Dlouholetý presbyter a kurátor našeho sboru. Přejeme jemu i jeho rodině hodně sil od Boha. A velmi děkujeme za jeho službu našemu společenství.

VIŠE Z KRIZE

Pandemie nám připomenula, co zde vlastně už bylo stále, jen to bylo možná zasuto a nepřemýšleli jsme tak o tom. Že každý z nás lidí, jsme osobně odpovědní za svou cestu nahoru k nebi. Kázání, ano, může být inspirující, důležité, může nám poskytnout látku k vlastním úvahám, ale my všichni v lavicích včetně toho kazatele

jdeme vpřed. Když nám zruší bohoslužby, je to ztráta, ale každý z nás jdeme dál, pokračujeme svou vlastní cestou. V lavicích nesedí ovečky, ale lidé, kteří kráčeji vpřed, kde každý má v sobě plamen.

Myslím, že tento obraz lze užít na celou českou společnost. Pandemie nás, v dobrém slova smyslu, naučila nespolehat se na vládu a její opatření, na to, že všechny dobré věci přijmeme odkudsi shora. Nechci v tomto textu být kritický, chci jen konstatovat, že kroky vlády byly mnohými klasifikovány jako chaotické. Nutně jsme se tak museli naučit spoléhat sami na sebe. Od maminek, které na jaře začaly šít roušky po skauty, kteří se postarali o seniory a další skupiny převážně mladých, které suplovaly, co vláda nezvládla zařídit.

Přestali jsme být pasivními příjemci vládních rad, podobně jako v kostele, a začali jsme se spontánně a zdola organizovat pro vytvoření dobrých věcí...

Jako celek jsme loni obstáli, kde to šlo, snažili jsme se pomoci seniorům, knihkupcům, kadeřníkům i pohostinstvím. To není málo. Jsme laskavější, než si o sobě myslíme...

Věřím proto, že česká společnost bude o něco víc než v minulosti společností odpovědných, aktivních občanů, občanskou společností v nejlepším slova smyslu, že po zkušenosti, že pokud dobré myšlenky nepřichází shora, je třeba je vybudovat zdola, je skutečně vybudujeme. Chápu, že se to mnohým může zdát naivní. Jak ale řekl správně v padesátých letech Ben Gurion, být v Izraeli realistou znamená věřit v zázraky. Věřím, že to platí i pro naši zemi, a že být v Čechách realistou znamená rovněž věřit v zázraky.

Marek Orko Vácha,
theolog a biolog
z.irozhlas.cz

PLEMENO ZMIJÍ A CIZÍ SLOVA

ONDŘEJ MACEK

V patnáctém roce vlády císaře Tiberia, když Pontius Pilát spravoval Judsko a v galileji vládl Herodes, jeho bratr Filip na území Itureje a Trachonitidy a Lyzaniás v Abiléně, za nejvyššího velekněze Annáše a Kaifáše, stalo se slovo Boží k Janovi, synu Zachariášovu, na poušti. I začal Jan procházet celé okolí Jordánu a kázal: Čiňte pokání a dejte se pokřtít na odpouštění hříchů, jak je psáno v knize slov proroka Izaiáše: Hlas volajícího na poušti: Připravte cestu Páně, vyrovnejte mu stezky! Každá propast bude zasypána, hory i pahorky budou srovnány; co je křivé, bude přímé, hrbolaté cesty budou rovné; a každý tvor uzří spasení Boží. Zástupům, které vycházely, aby se od něho daly pokřtít, Jan říkal: Plemeno zmijí, kdo vám ukázal, že můžete utéci před nastávajícím hněvem? Neste tedy ovoce, které ukazuje, že činíte pokání, a nezačínajte si říkat: Náš otec jest Abraham!' Pravím vám, že Bůh může Abrahamovi stvořit děti z tohoto kamení. Sekera už je na kořeni stromů; a každý strom, který nenese dobré ovoce, bude vyřazen a hozen do ohně. (Lukáš 3,1-9)

Římský císař Tiberius se nechal oslavovat jako bůh, místodržitel Pilát byl vypočítavý drsný cynik. Dva synové Heroda Velikého si na panovníky pouze hráli a svá území spravovali jen z milosti Říma – požívační, provinční, ziskuchtiví. Velekněží jeruzalémského chrámu byli spíše politiky než duchovními.

Evangelista Lukáš chce děj po vzoru jiných antických historiků a vypravěčů zařadit do souvislostí, ale také možná chce těmi jmény vládařů charakterizovat realitu, do které se pokoušejí něco říci – Jan i Ježíš (tehdy i dnes):

Skoro všemocní potentáti se roztahují. My vykonáváme své každodennosti. Někdy je veselo, někdy padáme na ústa. Že by se něco mohlo změnit, něco s námi stát, něco stát s touto zemí, církví... moc nečekáme.

A tehdy se stalo slovo boží k Janovi, synu Zachariášovu, na poušti.

Poušť, to je biblický obraz pro místo, kde nejde spoléhat na sebe, na své schopnosti si poradit, na svou úspěšnost, na zázemí... Na poušti se čeká na zázrak vody, na průvodce, na

cestu. Poušť, to je také samota, ve které se člověk potká sám se sebou, s Bohem. Je to vyprahlost – člověku dojde, že je prázdný. Přebírá v sobě své omyly, zbytečnosti. Pere se se svými démony. Že něco pochopí kazatel, to je zázrak. Ale také je potřeba, aby se otevřely uši posluchačů, aby se něco odehrálo v jejich uvnitř. To je další zázrak. A třetí je, když nakopnutí božím slovem začneme něco se sebou dělat. Pán Bůh se snaží nám něco naznačovat, ale bez naší součinnosti nemá moc šanci.

Pak jsou tam čtyři cizí slova.

Hřích, hříšník. Nesrozumitelné, oposlouchané, ohlazené, nepatřičné. Chtělo by to slova, která zatrnou v uších, která se nám vzpříčí.

Třeba: Je mi líto, že jsem někdy svině, někdy hajzl, někdy hovado.

Hřích to je něco, co mě odděluje od druhých, od sebe samotného, od Boha. Někdy je hřích v tom, že přehlížím, že druhý potřebuje pomoci, někdy je v tom, jak nakládám s časem, se svými talenty, jindy v tom, že se nezastavím, nenaslouchám, anebo v tom, že ublížím druhému – slovy, nějakým jednáním.

Prosit o odpuštění – leccos nejde vzít zpátky; něco změnit mohu, jenže leccos si ani neuvědomím. Prosit o opuštění – je prosit Pána Boha o to, aby mě bral i takového, aby o mě nepřestal stát, aby mi dával sílu dělat věci jinak, líp; aby mi pomáhal dýchat, když mě svírá to, co jsem udělal, nebo moje sebespokojenost, lhovost, smutek. Prosit o odpuštění to je – mít odvahu pojmenovat svoji povahy, své prohry, minulost, přítomnost, podívat se na sebe.

Pokání – to je obrat, hledat novou orientaci, zkusit to jinak.

A křest to je způsob, jak dát najevo, že o Boha a jeho cesty stojím, že je chci hledat, zkoušet; že vím, že od Boha je život a že chci nabírat síly k životu u zdroje. Izraelci do Zaslíbené země prošli nejdříve vodami Rudého moře a pak Jordánu... Voda křtu nám má pomoci si uvědomit tu možnost, že lze začínat každý den znovu, i když jsme dříve různé pošramocení, poznamenání. To, co si vlečeme, kým jsme, voda úplně neodplaví. Ale zároveň to není pro Boha důvod, aby o nás přestal stát.

Propasti budou zasypány, hory srovnány, křivé cesty napříměny.

Myslím, že nejde o geologické ani o geografické změny. Největšími překážkami jsme si někdy sami. Svými slovy, postojí stavíme kopce mezi sebou a lidmi kolem sebe. Trváme si na svých cestách, i když tušíme leckdy, že moc nikam nevedou, nebo víme, kam vlastně vedou... Naše křivárny, nerovné jednání se v nás usazují.

A na to Jan říká, že pokud o to budeme stát, tak i do těch zákrutů může vstoupit Pán Bůh.

Žádné: milé sestry a milí bratři, ale plemeno zmijí.

Zmije: nebezpečná, jedovatá; had, který se vysmekne, který z něčeho nic zakousne. Takhle se někdy k sobě chováme: ohrožujeme druhé, jsme schopni ublížit.

Jan chtěl se svými posluchači zatřást. Měl za to, že jsou se sebou moc spokojeni, moc pohodlní, moc spoléhají na své předky, tradici, nároky, na boží beznárokovou velkorysost.

Možná to dokonce byla nějaká dobová móda – vypravit se za Janem a nechat se od něj pokřtít.

A na to Jan křičí, že po změně nejde jen toužit, že se musí začít žít. Třeba postupnými drobnými kroky, váhavými i nejistými pokusy, ale opravdově. Nezůstat zase jen u prázdných rituálů, nezůstat jen s myšlenkami v hlavě, ale zkusit to přelít do něčeho praktického. Ono to bude vidět, poznat – jestli do svého okolí, do vztahů něco přineseme, co bude k jídlu, co bude milé.

Setkání s Ježíšem, na které se Jan snaží připravit, ať už proběhne prostřednictvím stránek evangelií, duchovně nebo až umřeme, pro nás může být hodně nepohodlné, až trapné. Bude to nejspíše hodně odlišný pohled na to, jak jsme žili, žijeme. Jsou to jiné hodnoty a životní způsoby. A dost možná to, na čem jsme si zakládali, i to, čím jsme se trápili, bude nahlédnuto jinak. Ale také to, věřím, to bude setkání, ve kterém je a bude velké přijetí.

FS ČCE v Nosislavi,
Masarykova 156.
<http://nosislav.evangelnet.cz>;
číslo bankovního účtu
2900034096/2010; IČ 48452831